— обръснахъ го; знаяхъ да стрижа — остригахъ го; а що още зная? . . . Зная да пущамъ пиявици — пустнахъ му 12 пиявици. А що още зная? . . . Зная да вадя зѫби — завалихъ го на кревата, той се дърпаше и викаше, ала азъ успѣхъ да му извадя 9 зѫба и най-послѣ що да видя — болния умрѣлъ! . . . Отъ що той умрѣ, азъ не зная! . . . азъ направихъ всичко, що знаяхъ и можахъ, както вий ми заповѣдахте!

Прѣвелъ: И. И.

2. Кой е богатъ?

Въ едно събрание, гдѣто се намиралъ и гръцкия ученъ човѣкъ *Сократъ*, появило се питание: Кой може да се нарече богатъ? На това питане едни отговаряли така, а други инакъ. Най послѣ запитали и Сократа. Ето какво отговорилъ той: „Богатъ е онзи, комуто не трѣбва повече отъ това, що има — слѣдователно онзи, който е доволенъ“.

Прѣвелъ: Д. И.

3. Училище за глухо-нѣми и слѣпи.

Министерството на Народ. Просвѣщение у насъ е изпратило въ г. Виена (Австрия), учителитѣ — П. Медникаровъ и Д-ръ С. Доневъ, за да се запознаятъ и изучатъ училищата за глухо-нѣми и слѣпи. Тѣ ще прѣстоятъ тамъ една година. Слѣдъ като се завърнатъ Министерството тъкмѣло да открие и у насъ държавни училища за глухо нѣми и слѣпи, тъй като нуждата отъ такива училища е много голѣма.